begon er eigelik al berouw van te krijgen dat hij dat jongske zo op de voorgrond geschoven en geprezen had.

En als de Wachter nu met zijn berichten aankwam, schudde de kraai van de Schout bedenkelik met zijn hoofd, zodat alle begrepen dat hij dat zaakje maar half vertrouwde. Hij prr-prr'de naar een ander en vloog weg zonder hem tot 't eind toe aan te horen.

Maar aan één der leden van de Commissie van Drieën op de Kraaienhorst, vertrouwde hij zijn twijfel toe of die nieuwe wachtkraai niet wat al te ver keek. Verwaande geesten was het niet goed voor de praktijk van het leven te gebruiken. En het was toch misschien eigelik maar 't beste, als men ze voortaan niet meer voor zulke posten van vertrouwen bestemde.

Maar dat waar de kraai van de Schout zo heel eventjes iets van losgelaten had, dat werd overal rondgefluisterd waar er twee of drie bij elkaar op een tak zaten.

Zij wipten met hun lichaam en zetten hun bek recht de hoogte in, en sprongen op en verdrongen elkaar om te luisteren. En ze werden het er allen over eens dat de promotie en de grote lof die de zoon van de Grögorkraai te beurt gevallen was, niet geheel zonder protest moest blijven.

Dichter en dichter hoopten de groepen in hun ergernis zich samen. En op alle hoogtetjes en daken heerste een mooie dag grote vreugde, toen hij werkelik van zijn Verkennerspost afgezet was en een plaatsje van niets had gekregen als torenwachter op de kerk.

Daar mocht hij nu zijn ogen gebruiken, zo ver als hijmaar kon. Maar de kraai van Grögor peinsde en schudde het hoofd,

Dr. KARL A. KLING,
docent aan het Karolinisch Instituut te Stockholm, heeft een Serummethode ontdekt om roodvonk te behandelen, dat zeer goede resultaten heeft opgeleverd.

en tuurde naar beneden naar 't veld, alsof hij wurmpjes zocht. Toen legde hij zijn kop schuin.

„Je moet de kraai van de Schout blijven prijzen zo veel als je maar kunt," zei hij; „steek de loftrompet over hem van de kerktoren, pluk de afval-veren, heb maar geduld dan wor-je per slot van rekening nog eens koning van Polen."

Maar dáár had de zoon nu niet heel veel zin in.

En terwijl die daar nu op het dak van de toren zat en als torenwachter zijn klauwen aan 't ijzer kapot maakte, en hij zich altijd weer aan iets anders moest trachten vast te houden, kreeg hij gelegenheid om wat over de zaken na te denken.

En op de volgende vergadering van de kamer vloog de jonge kraai opeens midden onder de leden, vlak vóór de bek van de alleroudsten.

Hij had nieuws te vertellen, zò belangrijk, — sedert de alleroudste tijden van 't dorp was er nooit iets belangrijkers gehoord.

Hij had nu zolang naar de bomen zitten kijken die gemerkt waren en naar dat voortdurende opmeten van de aannemer in de toren, dat hij absoluut overtuigd was, dat ze van plan waren de kerk af te breken en de Kraaienhorst neer te smijten, om een nieuwe te bouwen.

En nu moesten ze dus bijtijds voor al de oude nesten zorgen.

De oudste kraaien sloegen in hun hevige schrik hun klauwen vast in de bast, en bliezen met hun bek, de jongen kraaiden en schreeuwden door elkaar. — Toen opende de kraai van de Schout langzaam zijn bek en alles werd stil.

Nu moesten zij zich herinneren en bedenken dat dit spelletje op de Kraaienhorst, honderden en honderden jaren, al sedert de dagen van Olim, zijn gang was gegaan.

Hij keek heel bedaard naar de toren en zei, dat, volgens zijn bescheiden mening de heren nog minstens honderd en vijftig, misschien honderd en zestig jaar gerust konden zijn.

Daarna kon men er zo zeker niet meer van zijn.

Maar men moest oppassen voor zekere onbesuisde en onverantwoordelike individuen die met allerlei opruierijen rond liepen, en baldadigheden in 't zin hadden. Uit nieuwigheidsbejag stookten ze overal onrust, en die lui moesten eigelik in de hoge raad veroordeeld worden en gestraft.

Toen hief hij 't lichaam op, krabde zich met zijn nagels in zijn achterveren, om de panden van zijn zwarte rok in orde te brengen, sloeg toen langzaam met zijn vleugels, en vloog er van door.

En de jonge kraai bracht er net 't leven af, maar ook niet meer. Als er geen godsvrede geweest was, nu de kamers bij elkaar waren, dan was die zeker dood gepikt geworden.

En als torenwachter werd hij nu ook ontslagen.

En toen ze naar 't Zuiden trokken, werd hij niet alleen naar de achterhoede verbannen, maar ook overal met minachting bejegend en lelik toegetakeld.

Maar toen ze van 't Zwarteland terug kwamen, ging de kraai van de Schout in een kring rond en rond vliegen, en toen het overige heer dit zag, deden zij het ook. Ze zagen geen torenspits meer, geen windvaan, geen toren zelfs, en de Kraaienhorst met al hun nesten was slechts een veld met boomstronken.

Mr. G. H. GUÉPIN,
een zeer bekende figuur in de Nederlandsche Handels- en financieele wereld is door de Koningin benoemd tot directeur van de Nederlandsche Handelsmaatschappij, welke instelling besloten heeft het aantal harer directeuren van twee op vier te brengen.

Mr. Dr. J. BIERENS DE HAAN
die, met Mr. G. H. Guépin (zie de foto hiernaast) benoemd is tot directeur der Nederlandsche Handelsmaatschappij.

Natuurkunde in de huiskamer

V. De zakdoek, die niet verbrandt.

Bij deze proeven zijn geen bovennatuurlijke krachten in het spel, gelijk men wellicht zou meenen, doch alles gaat volkomen natuurlijk in zijn werk, als toepassing van een bekend physisch verschijnsel: de warmtegeleiding.

Warmte is een uitvloeisel van de trillende beweging der moleculen van de verwarmde stof. Die beweging plant zich op naburige moleculen voort, doch niet bij alle stoffen even gemakkelijk en snel, want ook onder de moleculen zijn er vluggen en tragen. Men spreekt dus van „goede en slechte geleiders" der warmte. Zoo is hout een slechte geleider (houten handvatsels aan braadpannen, strijkijzers enz.), evenzoo hooi (hooikist), papier (koken in kranten) enz.

Daarentegen zijn metalen, in 't algemeen, goede geleiders van de warmte; vandaar dat een metalen voorwerp in een kamer, waar alle voorwerpen dezelfde temperatuur hebben aangenomen, bij het aanraken met de warme hand veel kouder schijnt dan een ander, daar het de warmte van de hand sneller opneemt en wegleidt.

Onze proeven leveren een zeer sprekend bewijs voor die warmtegeleiding der metalen. Men neemt een niet te kleinen ijzeren of koperen kogel en spant volgens fig. 1, een neteldoekschen of fijn linnen zakdoek strak daarom heen, zooveel mogelijk zonder vouwen en plooien. Op den, aldus bedekten, bol legt men, op de gladste plek, een stuk gloeiende kool. De zakdoek zal niet branden, zelfs niet schroeien, ook al blaast men de kool nog aan, want de metalen bal leidt de warmte van de kool dadelijk weg.

Daar zilver de warmte nog veel beter geleidt dan koper of ijzer, zou een zilveren bal de voorkeur verdienen, ware het niet, dat de proef ons dan wat al te duur te staan zou komen.

Een andere, niet minder interessante manier, om hetzelfde te bewijzen, is in fig. 2 voorgesteld. Men spant den zakdoek om den kop van een metalen gasbrander (vleermuisbrander), opent de gaskraan en steekt het gas aan; de vlam blijft doorbranden zonder den zakdoek te beschadigen, mits vooraf, volgens de figuur, een dunne koperdraad om den kop van den brander gespannen worde, ten einde ook hier den doek strak om het metaal te doen aansluiten.

Dr. A. J. C. Snijders.

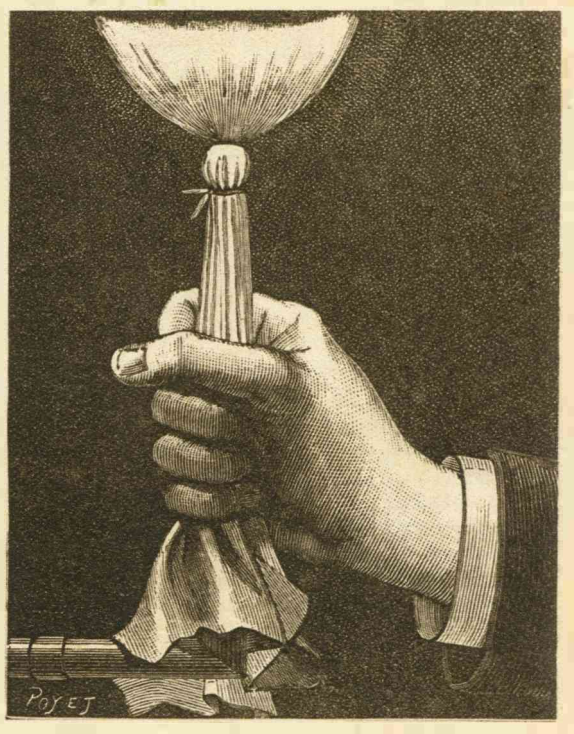

Fig. II.